

Thị trấn hoa quỳ vàng

Bây giờ, Ng. cũng không nhớ tại sao hai người lại chọn cái thị trấn xơ xác ấy làm nơi gặp gỡ. Mười năm trước họ không biết gì về nó, ngoài địa danh bất chợt nhô ra từ trí nhớ mông lung, địa danh mơ hồ, gọi lên một vùng đất xa xôi ven biển. Dường như sự lựa chọn ấy cũng có tiền định, vì trong những giấc mơ cảnh đường thoáng của mình. Ng. luôn luôn thấy người ấy hiện ra trước mắt nàng giữa tiếng sóng gầm dữ dội. Biển. Biển sôi trào, và trái tim nàng cũng sôi lên như biển.

Trong mười năm trời, năm nào họ cũng gặp nhau vào ngày tháng ấy, bên chân sóng ấy. Lần này Ng. lại đến, y như trong lần đầu nàng bước xuống xe và ngơ ngác nhìn ánh nắng hoe vàng, lấm tấm bụi. Mỗi năm, thị trấn mỗi khác đi, những ngôi nhà như sinh nở thêm, mái tôn, mái ngói xúm xít quanh bến xe. Mấy chiếc dù hoa sắc sỡ vừa mọc đầy đó, như những chấm màu vui vui trên khung cảnh lộn xộn của một vùng nửa thôn quê, nửa phố xá. Chỉ có ngọn gió thổi qua đỉnh rặng phi lao là vẫn thế, đắm mùi nước mặn, mùi nồng nàn của ngàn khơi.

Ng. gọi một chiếc xe ngựa, người xà ích khế lắc đầu, tiếp tục dong cương. Tiếng vó lách cách trên đường một điệp khúc đều đặn buồn. Ng. nhìn theo một lát mới nhớ ra bây giờ xe ngựa chỉ dùng để thờ gạch đá. Tuyến xe lam vừa thành lập đã lấy hết khách đi lại trong thị trấn. Ng. lau mồ hôi trên trán, đặt chiếc túi xách xuống vệ đường. Nàng tiếc nuối cái ý nghĩ sẽ đi ngựa đến nơi hẹn bên kia bờ biển, y hệt như khi nàng đến lần đầu, bao nhiêu năm nay nàng vẫn lặp lại đúng như thế, như thể cử hành một nghi lễ thiêng liêng đã thành truyền thống. Khi đó nàng mặc chiếc áo đẹp nhất của mình, mớ tóc dài bay theo gió, đôi giày păng túp trắng, ngồi một mình sau lưng bác xà ích, tiếng vó ngựa gõ rộn ràng như nhịp tim sôi nổi trẻ thơ. Chiếc xe đi qua những con đường bụi bặm, những con đường toát lên mùi tỉnh lẻ, với những hoa quỳ vàng mọc ngơ ngác từ lùm bụi, ven đường. Ngay lần đầu đến đây, nàng đã tìm ra một địa danh mới: Thị trấn hoa quỳ vàng. Từ đó mãi mãi nàng chỉ dùng cái tên ấy khi muốn nói về hành tinh nhỏ bé mà hai người đã chọn.

Thị trấn hoa quỳ vàng. Lúc đó, nàng cũng mặc áo vàng, và giờ phút họ gặp nhau bên bờ biển, mặt trời chiếu những tia vàng chói lọi xuống mặt sóng xanh. Người đàn ông muốn giữ Ng. lại trong tay, nhưng nàng né tránh và chạy vòng quanh các gành đá. "Em không mong gặp anh ư?" Ng. nghe những lời ấy lẫn trong tiếng rì rào của biển, tiếng nói trầm, âm làm nàng hồi nhớ một tuổi thơ không thường được dỗ dành và chợt rung rung nước mắt. Nàng vừa gật đầu vừa dụi mắt vào vai người đàn ông "Thế tại sao?" "Em cũng không hiểu. Dường như những gì em quá đổi trông chờ, khi hiện đến, đều làm em hoảng sợ". Nàng thì thầm, và cảm thấy mình run rẩy. Người đàn ông bật cười, tiếng cười nghe rất xa vì bật đi trong gió. Ngoài những ngọn đèn đánh cá bắt đầu sáng lên, và cả hai người trong phút lơ đãng xuất thần, đều ngỡ rằng những vì sao vừa đột ngột rơi xuống mặt nước. Một đứa bé có khuôn mặt màu đồng hun, tay bụng một rỗ đầy cua, dừng lại trước hai người mới mọc. Ng. chọn một con lớn nhất và tháo lại buộc cho nó bò về biển. Đứa bé tròn mắt nhìn, rồi bờ ngõ cười ngậy ngô, còn người đàn ông thì hiểu rằng đây là một tục lệ tôn giáo mà Ng. đem theo từ thành phố cổ xưa nơi nàng ở vào một ngày vui trọng đại, người ta có thói quen chia sẻ niềm hạnh phúc của mình với tạo hoá bằng cách đem lại cho những con vật sống mà tưởng chừng chúng đã mất. Ng. nghịch ngợm xoè bàn tay che trước mặt mình khi khuôn mặt người đàn ông ghé sát gần bên. Nàng thì thầm qua khe tay: - Nó bắt đầu cuộc sống lần thứ hai, cũng như em hôm nay. "Anh cũng vậy". Người đàn ông nói, dứt khoát kéo hai bàn tay nàng xuống và ngạc nhiên thấy chúng mềm như lá cỏ. Họ hôn nhau lần đầu, hệt như trong giấc mơ. Sóng gầm lên trong bóng tối, và biển cũng rối tung theo gió.

Họ ở lại một lữ quán nhỏ hẹp mang cái tên rục rờ. Hướng Dương. Cái tên quá đẹp, quá sang trọng so với căn phòng trống trải, chiếc ghế tựa cũ kỹ và ngọn đèn trần đã cháy từ lâu. Nhưng thật kỳ lạ, cả hai người chẳng hề thấy vẻ khập khiễng đó. Khi ấy, họ tràn ngập niềm tin mãnh liệt rằng tình yêu của mình có thể biến mọi xó xỉnh nghèo hèn thành thiên đường trên mặt đất. Chính ở căn phòng đơn sơ còn thoảng chút ẩm mốc đó, lần đầu tiên trong đời họ nhận ra linh hồn cũng như thân thể của mình là một thứ nhạc cụ kỳ lạ, chỉ vang ngân dưới bàn tay sinh ra để dành riêng cho nó. Gió biển thổi lồng lộng qua cửa sổ, tấm drap trải giường được phủ sơ sài bằng những đợt sóng. Trắng cũng vào theo cửa sổ. Có vị mặn của biển và có vị mặn của da thịt; có cái dịu ngọt của trắng, và nổi dịu ngọt của vuốt ve. Bắt đầu từ phút đó cả hai không nói một lời nào, đều hiểu mình đã thành hai nửa của một con người duy nhất.

Sau này, năm nào trở lại thị trấn hoa quỳ vàng, họ cũng gặp nhau, nơi lữ quán ấy, căn phòng ấy. Nơi mà họ đã đắm mình trong khúc hát địa đàng, lần đầu tiên và mãi mãi. Suốt năm này qua năm khác, khúc nhạc ấy hoà vang vọng trong ký ức rất riêng của hai người, như một tiếng gọi tỉ tê, lặng lẽ, đau đớn, không ngừng thôi thúc họ đập lên những vành đai để quay trở lại.

Và bây giờ, Ng. đang đứng một mình trước thị trấn cũ. Cảm giác say sóng làm Ng. váng vất trước ánh sáng lúc sắp trưa. Dù rất mệt, nàng nhất định khước từ chuyển xe lam ồn ã và chất chông quang gánh. Do không thể tìm lại chuyển xe thổ mộ và con ngựa bờm vàng mọi năm. Ng. đã nảy ra ý muốn ngông cuồng là sẽ đi bộ, từng bước, từng bước lặng lẽ đến nơi vùng biển cũ. Nhưng Ng. không đi đến được cuối đường, mặc dù nàng đã thấy hiện ra dưới chân dốc bãi cát dài trắng xoá, với những ghềnh đá đen nhám lỗ chỗ vết hàu. Đôi chân phù nề chột nhối lên đau nhức, khiến Ng. phải dừng lại ở một khách sạn trong lòng dãy phố chính của thị trấn.

Khách sạn mới xây, khá tiện nghi, ở đó những người phục vụ đã đem đến cho Ng. nước nóng và muối để ngâm đôi bàn chân sưng phồng dị dạng. Ngồi trong phòng, Ng. nghe tiếng di chuyển bàn ghế, tiếng nhân viên đi lại rộn rịp, tiếng tính toán chi phí vọng lại từ phía hội trường. Hình như ngày mai là ngày chính thức khai trương khách sạn. Hoá ra Ng. là một trong những người khách đầu tiên. Cô bé bồi phòng với đôi mắt ửng đỏ đưa cuốn sổ lưu niệm đến cho Ng. viết cảm tưởng. Ng. mỉm cười ghi và ký tên, không nghĩ ngợi: "Tôi đã đến. Tôi ở lại. Và tôi mong muốn được quay trở lại"

Ng. gập cuốn sổ lại, mừng tượng nhớ một hôm nào từ lâu lắm rồi, vào một năm nào đó không rõ, khi cùng với người ấy đi dọc theo bãi biển hoang hôn, nàng đã nghe dân chài nói với nhau về một lời sấm đang lan truyền trong dân gian. Lời sấm tiên báo rằng cái thị trấn nhỏ đáng thương này được thành lập trên một doi cát phù du đang bị xói lở dần dần và chỉ trong thời gian ngắn sẽ hoàn toàn sụp đổ. Ngày hôm ấy ở bến xe, các tiệm phở, các quán ăn người ta xôn xao về điềm báo khủng khiếp ấy. Mặc dù biết rất rõ những lời đồn thường không có gốc rễ, không hiểu sao, tối hôm ấy Ng. cảm thấy bầu trời dường như nặng nề hơn. Khi dừng lại trên ghềnh đá, nàng xiết chặt tay quanh lưng người đàn ông yêu dấu, như thể anh sắp bị cuốn đi cùng với doi đất mỏng manh.

- Rồi tất cả sẽ sụp lở hết, và mình chẳng bao giờ gặp nhau lần nữa Ng. thì thầm. Gió biển thổi tan tác những âm thanh trên môi nàng run rẩy.

"Không thể có điều đó. Với anh sẽ chẳng bao giờ có kết thúc cả, cho dù mình sẽ già đi, sẽ không còn nữa". Người đàn ông trả lời sau khi hôn nàng rất lâu- Anh hiểu câu nói của nàng theo nghĩa khác. Buổi chiều ấy anh cũng chọn một con cua biển và thả cho nó đi theo con của Ng. xuống chân sóng với hy vọng đôi tình nhân sẽ bắt đầu lại cuộc sống, không cô đơn, và sẽ gây dựng nên một vương quốc của loài cua bên dưới những ghềnh đá này.

Ng. duỗi thẳng những ngón chân tê dại trong nước, mỉm cười. Bây giờ có lẽ cả những sinh vật mà họ thả hàng năm xuống biển đang sinh sống nơi miền rong rêu ấy, phía xa kia, chúng đang góp phần chứng minh bãi biển ấy, ghềnh đá ấy là vĩnh viễn. Đôi chân Ng. như dụi lại trong nước muối mặn. Cách đây ba hôm, rất đột ngột, cơn phù xuất hiện, có lẽ là dấu hiệu của bệnh suy tim hay suy thận gì đấy như nhiều người phỏng đoán. Lẽ ra Ng. nên đi khám và nghỉ ngơi vài hôm. Nhưng ngày ấy đã đến và Ng. không thể không lên đường. Nàng không thể bỏ một cuộc gặp gỡ đã thành điều giao ước thiêng liêng, vào giờ đó, ngày đó; ngày giờ ấy, nơi chốn ấy đã trở thành điện lễ, với sự chứng kiến của lữ quán nghèo nàn và thơ mộng. Trên đường đi, Ng. cảm thấy đôi chân sưng tấy trong đôi giày nhỏ. Nàng can đảm chịu đựng nỗi đau nhức trong hồi ức về chuyến đi đầu tiên mười năm về trước. Mười năm về trước, xe tàu cực kỳ khó khăn như thể hai bến xe nằm ở hai hành tinh khác nhau. Chiếc xe đưa Ng. đi trong khói than mù mịt, tiếng máy nổ ạch ạch mệt mề, vượt năm trăm cây số trong vòng hai ngày đêm; trên băng ghế chật chội, Ng. ngồi im lặng, hai chân tụ đầy máu. Hồi ấy Ng. mạnh khỏe, vô bệnh và suốt hành trình nàng vừa chịu đựng đôi chân đau nhức vừa nhớ lại câu chuyện nàng Maryushka đi tìm người yêu mòn mỏi hết ba đôi giày sắt. Lần đầu tiên đến vườn địa đàng của mình, trong hạnh phúc nàng không nhớ gì về cơn đau nữa, nhưng lúc nửa đêm về sáng, nàng đã phải nén tiếng rên rỉ để khỏi làm kinh động giấc mộng tuyệt đẹp còn vương vấn đâu đó trên những chân nệm bông bình gió biển.

Và bây giờ, cũng cơn gió ấy, ngọn gió vĩnh viễn thổi qua đây, lần này lại thổi rối mái tóc Ng. khi nàng ngồi soi lại dung nhan bên cửa sổ. Với hai ngón tay, nàng xoa nhẹ khắp khuôn mặt; lần đầu tiên Ng. nhận ra thứ kem thường ngày hình như đã biến chất, không ăn da như mọi lần. Nàng xoa rất lâu và cuối cùng lại dùng khăn ướt lau sạch tất cả, vì thấy chẳng thà để làn da trần như thế trông lại được mặt hơn. Một chút hồng cam trên

môi, một chút xanh trên mi mắt làm khuôn mặt nàng tươi lên và thoáng vẻ trẻ thơ kỳ quặc. Gió, gió và gió, Ng. chải lại mái tóc rối, dùng chiếc khăn mỏng buộc chặt lại, theo cầu thang bước xuống đường. Trời vẫn nắng một thứ nắng hư ảo, chậm chạp theo lối mòn dẫn ra bờ biển cũ.

Ng. bước đi, bàn chân nàng vùi sâu vào lòng cát nóng ẩm. Nàng ngạc nhiên, hơi băng khuâng khi thấy hai bên vệ đường vắng bóng những bông quỳ vàng. Từ nơi nào đấy, vắng lại âm điệu của một bài hát buồn xa xưa. Đi theo tiếng nhạc Ng. tìm đến một quán cà phê ven đường quán cà phê mà mỗi năm nàng đều nhìn thấy từ trên ban công nhỏ bé của lữ quán. Nhưng lần này, không hiểu sao đã đến đây, nàng vẫn không tìm được trong những dãy phố lố nhố đối diện tấm bảng hiệu quen thuộc- Tấm bảng đề hai chữ Hướng Dương với một bông quỳ vàng rất to làm nền- Dấu hiệu thường năm vẫn cho hai người biết cuộc hành trình đã đến, họ đã trở về điểm xuất phát đó để có nhau sau một năm lặn lội trên trần gian. Vào lần gặp gỡ năm ngoái, màu sơn vàng của bông hoa đã phai gần hết và tấm bảng gỗ cũng nứt nẻ. Có thể người ta đã thay đổi nó bằng tấm bảng khác và nhân đó, đổi luôn cả tên để hy vọng thay đổi luôn số phận ế ẩm của lữ quán. Thuở đó đã nhiều lần người đàn ông bảo Ng: "Anh tin là có định mệnh trong cuộc gặp gỡ tay ba này. Anh, em và Hướng Dương. Em thấy không, nó giống mình một cách kỳ lạ". Ng. chỉ cười, trong niềm hân hoan say đắm của hạnh ngộ nàng trở nên lơ đãng đến nỗi chẳng hiểu người yêu muốn nói gì. Mỗi hôm sau khi ngồi trên chuyến xe rời thị trấn, nàng đắm chìm trong những hồi tưởng dịu ngọt và chợt cảm thấy cũng như cái lữ quán, cuộc đời hai người luôn luôn có hai thực tại, một thực tại mỗi ngày, tầm thường, bất lực, cay đắng và thực tại trong khát vọng, huy hoàng, rực rỡ, không bến bờ. Ng. trực nhận vì sao hai người lại gắn bó với nhau như thế, cả hai đều muốn vượt tới cái gì đó bên ngoài cuộc sống đầy giới hạn này. Tại đây, trong căn phòng ấy, họ đến với nhau, kể cho nhau nghe tất cả những cuộc phiêu lưu trong một năm rông. Chỉ một đêm thôi họ đã sống cho đủ ba trăm sáu mươi lăm ngày, và chẳng bao giờ dám ở lại lâu hơn, bởi vì cũng như tất cả những kẻ không đầy đủ trên đời, họ cảm nhận hạnh phúc như một thứ bánh thánh chỉ có thể kính cẩn đựng mỗi đến một lần mỗi kỳ rước lễ.

Bao giờ cũng vậy, buổi sáng người đàn ông dậy sớm, thu xếp hành lý và lặng lẽ ra đi, trong lúc Ng. nằm quay mặt vào vách giả vờ như còn ngủ. Họ đã giao ước với nhau không bao giờ nói lời từ biệt, để suốt năm sau đó vẫn mãi mãi sống cùng nhau trong ký ức. Một đôi lần, không tự chủ được, người đàn ông xoay mặt Ng. lại trong đôi bàn tay để hôn nàng trước khi ra đi, người Ng. nằm yên, bất động mắt nhắm nghiền. Khi tiếng chân đã xa rồi. Ng. mở mắt, những giọt mặn rơi xuống hai bên thái dương nóng hổi, những giọt nước mắt đầm mùi gió biển. Adam và Eva còn có nhau khi bị đuổi ra khỏi địa đàng, còn Ng. chỉ có một mình khi từ giả căn phòng đầy gió.

*

Bây giờ căn phòng đầy gió ấy ở đâu. Tại sao tôi có thể quên được căn nhà thiết thân dường ấy chỉ vì nó thiếu đi một tấm bảng, một cái tên. Dù sao thì cũng không phải chỉ duy nhất trí nhớ của Ng. Có lỗi. Đúng là đã có sự thay đổi, từ bao giờ, nàng không biết. Có lẽ sự thay đổi ấy có dần dần từ rất lâu nhưng đến bây giờ Ng. mới thực sự nhận ra. Trong ánh sáng chậm chạp- Thứ ánh sáng kỳ lạ có màu của ráng chiều và bọt nước- Ng. rẽ thẳng ra bờ biển. Sóng ào ào xô vào ghềnh đá. Một cô gái dân chài đi ngược lại phía Ng. đầu đôi thùng nặng, đôi má màu nâu hồng. Thân thể thiếu nữ khỏe mạnh căng tròn làm Ng. không nhận ra đó là đứa bé mọi năm- Mùa đông qua, cô bé gái đã lớn phổng lên đến mức không ngờ. Điều an ủi Ng. là cô ta vẫn nhận ra nàng mặc dù ánh mắt thật lạ kỳ, chiếu vào khuôn mặt Ng. soi mói như thể nàng đang mang một vết nhọ trên mũi. Ng. mỉm cười nhớ lại những con cua biển khi nghe chất giọng địa phương lơ lơ quen thuộc- Giọng nói mà thuở xưa nàng nghe lạ tại đến nỗi tưởng mình đang tiếp xúc với một thứ thổ ngữ xa lạ. Ng. hỏi thăm về lữ quán Hướng Dương và được cô gái cho biết nó không còn nữa. Lữ quán bé nhỏ và nghèo nàn không còn khách tới kể từ khi thị trấn mọc thêm nhiều khách sạn có cửa kính, có bàn ghế kiểu mới và những ngọn đèn trần luôn cháy sáng. Cô gái chỉ nhớ có thể, còn lữ quán thực sự chấm dứt vào ngày nào, bây giờ biến dạng ra sao, những người trong lữ quán đi đâu thì cô không biết rõ. Giờ đây, từ bờ biển nhìn lên, trong dãy phố mới lố nhố, không ai xác định nổi căn nhà nào thực sự là Hướng Dương ngày xưa. Nó đã tự biến đi, tự xoá tên trong cái trí nhớ của người qua lại.

Ng. quay đi. Nàng chợt nhớ mình quên không cầm theo chiếc kính mát. Gió chiều thổi mạnh, mắt nàng bắt đầu nheo lại trước những đợt cát biển. Biển, biển và biển. Mặt trời đã xuống rất thấp, những đám mây hình thù quái dị sáng rực lên trên mặt sóng. Ng. nhìn thấy trong màu vàng của mây những hình ảnh quá khứ, rõ ràng, lạng lẽ. Đã có một lần thôi, hai người đã phá lệ và ở lại với nhau dưới vòm trời ấy hơn một ngày một đêm. Chiều hôm trước, con cua biển trước khi trở về với sóng đã hốt hoảng kẹp vào tay nàng. Vết kẹp sưng lên và sáng hôm sau khi xoay mặt nàng ra khỏi vách tường để giả tử, người đàn ông nhận ra Ng. bị sốt. Nàng đẩy hai bàn tay anh ra và bảo hãy đi đi, nhưng anh không đi. Trong vòng tay của anh, nàng lại chạnh

nhớ một tuổi thơ không mấy khi được vỗ về và chọt thút thít khóc như đứa trẻ.

"Anh đi đi". Ng. cố gắng nói một lần nữa. Trong trí óc đầy những huyền tưởng và chuyện thần tiên, nàng vẫn thường bị ám ảnh bởi lời của bà tiên dặn cô bé lọ lem không được vui chơi quá nửa đêm. Cô bé đã quên và đã trở về với y phục tả tơi rách nát. Những phép màu của bà tiên thời tuổi nhỏ nay nàng đã hiểu là phép màu của tình yêu. Nàng tự biết người đàn ông của mình là một luồng gió ngang ngược không chịu dừng lại trong bất kỳ thung lũng nào, nên đã quyết tâm cầm giữ anh bằng sự vô hạn của cả vòm trời. Nhưng ngày hôm đó khi bàn tay anh đặt lên vàng trán hâm hấp sốt của Ng. nàng chợt thấy lòng dấy lên một ước muốn rõ rệt, được giữ chàng lại trong vòng tay mình vĩnh viễn.

Dĩ nhiên điều đó không thể được. Nàng vốn đã biết điều đó không thể được. Gió biển mặn thổi vào mắt nàng cay nồng.

*

Giờ đây mắt nàng cũng một cảm giác cay nồng như thế. Anh, em và Hướng Dương, bộ ba không còn nguyên vẹn. Rất có thể chiều nay, người đàn ông sẽ đến, như đã mười năm nay anh vẫn đến vào ngày ấy, giờ ấy, với chiếc túi bạt trên vai, mái tóc dày rậm và đôi mắt nâu lơ đãng quen thuộc. Rất có thể hai người sẽ lạc nhau trong thị trấn nhỏ xíu này, khi cùng đi tìm một địa chỉ không còn nữa.

Ng. đã quay về đến vùng phố xưa kia có Hướng Dương. Nàng bước vào quán cà phê với ý định ngồi đấy để nhận ra người đàn ông khi anh đi qua. Tiếng bản nhạc xa xưa vẫn vọng ra từ chiếc Stereo kiểu mới có ghi chữ Autoreverse trên bọc băng: Suốt buổi chiều băng nhạc được quay đi, quay lại trong một vòng tròn âm thanh khép kín. Ng. bước tới chiếc bàn con ngoài cùng, ngồi xuống. Có một người cùng ngồi xuống với Ng. Đó là bóng nàng trong chiếc gương dài trên vách. Ng. tỉ mỉ soi mình trong thời gian trống rỗng. Đôi chân phù nề. Khuôn mặt mệt mỏi. Nàng nhận ra màu áo vàng không còn thích hợp. Ng. muốn về lại khách sạn để thay chiếc áo khác để nhìn hơn nhưng chợt thấy một cảm giác lạnh lạnh chạy dọc sống lưng. Nàng đột nhiên nghĩ đến ánh mắt của cô gái bán cua. Cô ta vừa nhận ra, vừa không nhận ra nàng nữa. Ng. ngồi im trong quán nhìn ra xa rất xa. Biển. Biển và biển. Những đám mây quái dị đủ màu đang sà sát xuống mặt sóng.

Nửa giờ sau nàng lặng lẽ ra khỏi quán. Người đàn ông không đến. Hướng Dương không còn, chàng không còn. Và tôi cũng không còn. Với đôi chân phù nề. Ng. trở về khách sạn. Gió thổi bay nhòa những dấu chân nàng trên cát.

Ngày mai khách sạn sẽ làm lễ khai trương. Hội trường trang trí đủ màu sắc xanh đỏ. Cuốn sổ lưu niệm Ng. vừa viết hồi sáng đang nằm trên chiếc bàn phủ khăn ren. Ng. băng qua hành lang để trở về phòng: Nàng thu dọn quần áo son phấn cho vào túi du lịch. Trong khi kiểm tra lại hộp kem thường dùng, nàng đã phát hiện ra không phải là kem đã biến chất mà chính làn da mệt mỏi của nàng đã khô lại sau một chuyến đi xa.

Nằm một lát, Ng. trở dậy mở cửa sổ nhìn ra phía biển, nơi đã từng có một lữ quán Hướng Dương dưới ánh mặt trời. Một bóng người đang đi đi lại lại trên con đường ven biển. Ở rất xa, nhưng Ng. vẫn thấy rõ dáng đi quen thuộc ấy, với chiếc túi bạt trên vai, và dấu tất cả đường nét đều xa mờ, nàng lại thấy từ ký ức mái tóc rậm và đôi mắt nâu lơ đãng. Đôi mắt ấy đang tìm cái băng có vẽ bông quỳ vàng. Bông quỳ vàng chỉ còn trong tưởng nhớ. Bông quỳ vàng...

Ng. gục xuống thành cửa sổ. Lúc ngẩng lên, mặt trời đã biến mất, những đám mây đột ngột xám lại như màu tro. Ng. thấy người đàn ông của mình ngồi trên ghềnh đá nhìn ra khơi. Anh đã kiếm tìm và đã thất vọng, như bao nhiêu người đi tìm điều gì đấy không có trên đời. Sóng quật trắng xóa vào những hòn đá đen trơn nhẵn. Phía dưới những hòn đá ấy, có lẽ vẫn tồn tại cả một vương quốc của loài cua biển đang góp phần chứng minh rằng doi đất ấy không bao giờ sụt lở như lời sấm vu vơ một thuở nào xa lắm.

Ng. ngồi lặng im cho đến lúc quanh nàng chỉ còn đêm tối. Tôi đã đến, đã hạnh phúc và đã đến lúc ra đi. Hãy ra đi không từ già, bởi trong giao ước của chúng ta, không có lời già từ.

Sáng hôm sau, trên chuyến xe rời thị trấn Ng. mệt mỏi thiếp đi, nàng mơ thấy hai người gặp nhau trên ghềnh đá cũ. Gió thổi tóc nàng rối tung bên vai người đàn ông, và nàng thấy hai bàn tay mình chợt mềm như lá cỏ, nàng thấy nắng chiều chiếu những tia vàng chói lọi trên mặt sóng xanh. Nàng thấy lại vòng tay ấm và cái hôn vị mặn- Giây phút của phép lành đã ban cho nàng sự sống lần thứ hai trong đời. Đúng vào lúc ấy, ngọn gió lốc chợt thổi lên, cuốn xiết; mặt biển trở nên một vực xoáy khổng lồ; trong tiếng cát bay dữ dội, doi đất cong cùng thị trấn hoa quỳ vàng từ từ bị cuốn theo dòng cuồng lưu vô tận. Ng. thanh thản mỉm cười và nép mình trong vòng tay người yêu dấu trong khi cả hai cùng với ghềnh đá trôi theo một hành trình xa hút. Hành trình ấy dẫn đến một xứ sở rất xa, xa hơn mọi ánh sáng mặt trời- Bởi vì chính mặt trời cũng không vĩnh cửu.